

A MÚOSZ Elnöksége augusztus 26-i ülését követően az alábbi dokumentumot juttatta el a Bizottság címére.

A MÚOSZ észrevételei, javaslatai a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló, T/363. számú törvényjavaslathoz, illetve az ahhoz érkezett kormánypárti módosító indítványokhoz előterjesztendő kapcsolódó módosító indítványokról.

Ahol értelmezhető, normaszöveg szerinti javaslatot teszünk, mégpedig követve a parlamenti eljárásrendet, amely szerint az elhagyni javasolt szöveget **[kapcsos zárójelek között, vastagon szedve]**, míg az újonnan beiktatandó szöveget *dőlten szedve, aláhúzással* jelöljük.

1. A TÖRVÉNY HATÁLYA:

Javaslat:

A törvényjavaslat 2.§-a eredeti szövege megjelölése (1) bekezdésre módosul, a § az alábbi (2) bekezdéssel egészül ki:

„(1) E törvény hatálya kiterjed valamennyi médiatartalomra, így például a nyomtatott sajtóra, a hagyományos rádiós és televíziós műsorszolgáltatásra, a lekérhető médiaszolgáltatásra, valamint a médiatartalomnak minősülő internetes tartalmakra is.

(2) Nem minősül médiatartalomnak az olyan szolgáltatás, amely elsődlegesen nem gazdasági jellegű és nem versenytársra a televíziós műsorszolgáltatásnak. Ennek megfelelően nem médiatartalom különösen a magáncélú weboldalak fenntartása, továbbá az olyan szolgáltatás, amelynek során magánszemélyek saját maguk által készített audiovizuális tartalmakat tesznek hozzáférhetővé vagy terjesztenek azok azonos érdeklődési körű közösségeken belüli megosztása és cseréje céljából. Nem médiatartalom továbbá az a szolgáltatás, amelynek elsődleges célja nem a műsorszolgáltatás, illetve amelyhez esetlegesen vagy kiegészítésként kapcsolódik audiovizuális tartalom. Nem médiatartalom továbbá a hírlapok és folyóiratok elektronikus változata.”

Indokolás:

A törvényjavaslat eredeti szövege szerint a törvény hatálya valamennyi médiatartalomra kiterjed. Médiatartalom: valamennyi médiaszolgáltatás (rádió- és televízióműsor-szolgáltatás) során kínált tartalom, valamint olyan, nem médiaszolgáltatás során kínált tartalom, amelyért valaki szerkesztői felelősséget visel, és amelynek elsődleges célja műsorszámoknak, illetve egyéb, audiovizuális, hangok sorozatából, vagy szövegből, illetőleg képekből álló tartalmaknak tájékoztatás, szórakoztatás vagy oktatás céljából a nyilvánosságához való eljuttatása valamely elektronikus hírközlő hálózaton vagy nyomtatott sajtóterméken keresztül. A törvény hatálya kiterjed a médiatartalomnak minősülő internetes tartalmakra is.

a. Értelmezhetetlen a „szerkesztői felelősség viselése” fordulat, mert differenciálás nélkül kiterjed az egyszemélyi irányítás alatt álló blogokra is éppúgy, mint a vállalati honlapokra. Ennek a javaslat egyéb rendelkezései közül a nyilvánosságba vételre, a tájékoztatási kötelezettségre és a reklámszabályokra vonatkozó előírások szempontjából van jelentősége.

b. A javaslat alapján a médiatartalmak terjesztését végző személyek és vállalkozások lesznek felelősek mindenfajta tartalmi jogsértésért. Ez tartalmilag a de facto engedélyezést jelenti, ami ellentétes minden nemzetközi kötelezettségünkkel és a kor szellemével is.

A kormánypárti módosító indítvány mindezen a következőképpen kíván segíteni.

Ad a.

Egyrészt a médiatartalom fogalmát igyekszik (a médiaszolgáltatásokon kívül) a „nyomtatott és internetes sajtótermékre” szűkíteni. Ezt követően az értelmező rendelkezéseket kiegészíti a sajtótermék fogalmával, akként, hogy azon a napilapok és az egyéb időszaki lapok egyes lapszámaint kell érteni. További fogalmi elem ismét a szerkesztői felelősség, valamint az, hogy a sajtótermék „elsődleges célja” a szövegből, illetve képekből álló tartalmaknak a nyilvánosságához való eljuttatása tájékoztatás, szórakoztatás vagy oktatás céljából. A módosító indítvány kísérletet tesz a szerkesztői felelősség fogalmának tisztázására is, mégpedig úgy, hogy azt a „médiatartalom kiválasztása és összeállítása során megvalósuló tényleges ellenőrzésért való felelősséggel” azonosítja.

Megállapítható, hogy a szerkesztői felelősség fogalmának alkalmazásával önmagában még nem zárható ki, hogy a törvény beavatkozzon a magáncélú honlapok, vagy a blogok tartalmába. Megjegyzendő ugyanakkor, hogy a szerkesztői felelősség fogalma az Európai Unió irányelveiben kétségtelenül fellelhető. A 97/36/EK és a 2007/65/EK irányelv módosította a televíziós műsorszolgáltatásra vonatkozó 89/552/EGK irányelvet, kiegészítve olyan fogalmakkal, amelyek a technikai fejlődés folytán váltak alkalmazandóvá. Ezek a módosítások ragadják meg tehát a műsorszolgáltatási tevékenységet a szerkesztői felelősség oldaláról, s ennek körében az utóbbi irányelv kimondja, hogy a szerkesztői felelősség: a műsorszámok kiválasztása és összeállítása – televíziós műsorszolgáltatás esetében a műsorszámok időbeli összeállítása, lekérhető audiovizuális médiaszolgáltatások esetében pedig a műsorkínálat összeállítása – során megvalósuló tényleges ellenőrzés. Hangsúlyozandó azonban, hogy e fogalom a televíziós műsorszolgáltatással (vagy az azzal összehasonlítható műsorszolgáltatással) összefüggésben értelmezhető. Más helyen a 2007-es irányelv kifejezetten rögzíti, hogy hatálya a televíziós és lekérhető audiovizuális szolgáltatásokra terjed ki, nem terjed ki viszont az olyan szolgáltatásokra, amelyek elsődlegesen nem gazdasági jellegűek és nem versenytársai a televíziós műsorszolgáltatásnak. Ilyen például a magáncélú weboldalak fenntartása, vagy az olyan szolgáltatások, amelyek során magánszemélyek saját maguk által készített audiovizuális tartalmakat tesznek hozzáférhetővé vagy terjesztenek azok azonos érdeklődési körű közösségeken belüli megosztása és cseréje céljából. Az irányelv szerinti fogalom-meghatározás kizárja továbbá mindazon szolgáltatásokat, amelyek elsődleges célja nem a műsorszolgáltatás, tehát azokat is, amelyekhez esetlegesen kapcsolódhat ugyan audiovizuális tartalom, de a szolgáltatásnak nem ez az elsődleges célja. Ilyen szolgáltatás például olyan weboldalak fenntartása, amelyek csupán kiegészítésként tartalmaznak audiovizuális elemeket, mint például grafikus animációt, rövid reklámbejátszást, termékkel vagy nem audiovizuális szolgáltatással kapcsolatos tájékoztatást. Nem tartozik továbbá az irányelv hatálya alá a hírlapok és folyóiratok elektronikus változata. (Ld. a 2007/65/EK irányelv preambulumban (16)-(21) bekezdését.)

Ad b.

A módosító indítvány elhagyná a szabályozásból a terjesztőkre vonatkozó rendelkezéseket. Ez látszólag előrelépés, ugyanakkor

a módosító indítvány indokolása szerint erre mindössze amiatt van szükség, mert a terjesztők felelősségét nem a tartalomra vonatkozó törvényben, hanem „a részletes szabályozásban” kell rendezni. Egyelőre nem tudható, mi tekintendő részletes szabályozásnak, illetve hogy az törvénynél alacsonyabb szintű szabályozást jelent-e.

Mindezekre tekintettel javasoljuk egy olyan kiegészítő szabály megalkotását, amely kivételek példálózó felsorolásával veszi ki a törvény hatálya alól azokat a tartalmakat, amelyek közelebb állnak az élő emberi beszédhez, semmint a szervezett, rendszeres sajtótevékenységhez. Ezek számára bejelentési és tájékoztatási kötelezettséget előírni, továbbá a hatósági felügyeletet ezekre kiterjeszteni ellentétben áll a véleménynyilvánítás korlátozásával szemben támasztott alkotmányos követelményekkel (szükségesség és arányosság), továbbá az Unió hivatkozott irányelveivel.

2. NYILVÁNTARTÁSBA VÉTEL:

Javaslat:

A törvényjavaslat 5. § (1) bekezdésének elhagyását javasoljuk.

Indokolás:

A törvényjavaslat eredeti változata szerint a közzététel megkezdésének feltételéül szabható a nyilvántartásba vétel: ezt a 22. § meg is teszi, minek következtében az interneten nem indíthat bárki szabadon olyan lapot, amelyet akar.

a. Nincs tisztázva a nyilvántartásba vétel elvi indoka, sem annak eljárási szabályai, illetve a nyilvántartásba vétel esetleges megtagadásának lehetséges okai és következményei.

b. Nem nehéz megjósolni, hogy a technikai szolgáltatók ezen túl saját jól felfogott érdekükben vizsgálni fogják a nyilvántartásba vétel meglétét.

A fideszes képviselő módosító indítványa elhagyná a szövegből a 22. §-t. Ugyanakkor azt a rendelkezést, amely egyáltalán megteremti a lehetőséget a nyilvántartásba vétel előírására, nem érinti, csak kiegészíti a következővel: „Azon médiatartalmak esetében, amelyek nyilvántartásba vételéről egyéb jogszabály nem rendelkezik, az arra vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg”. Szándéka szerint ez a módosítás a jelenlegi helyzetet kívánja konzerválni, amelyben a nyomtatott sajtóra, a rádióra és a televízióra egyébként is irányadó a nyilvántartásba vételi kötelezettség, az internetes újságokat pedig a bírói gyakorlat jelenleg is sajtóterméknek tekinti, tehát a sajtótörvény alapján a nyilvántartásba vételi kötelezettség rájuk is vonatkozik. Az érvelés azonban hibás: a bírói gyakorlat nem a nyilvántartásba vételi kötelezettség, hanem a helyreigazítás körében tekinti sajtónak az internetes újságokat. Mindez jelentéktelen ugyanakkor ahhoz a tényhez képest, hogy nem tudható: a jövőben ki mindenkire kívánja a törvényhozó kiterjeszteni a nyilvántartásba vételi kötelezettséget.

Mindezek alapján mindaddig, amíg a nyilvántartásba vételi kötelezettség elvi indoka, eljárási szabályai és a nyilvántartásba vétel megtagadásának lehetséges okai és következményei tisztázva nincsenek, egy ilyen felhatalmazó szabály önkényes jogalkotársra és jogalkalmazásra ad lehetőséget, szükségtelenül és aránytalanul korlátozva a sajtó szabadságát. Eközben a javaslat érintetlenül hagyja a sajtótörvény nyilvántartásba vételi kötelezettségre vonatkozó rendelkezéseit.

3. AZ ÚJSÁGÍRÓ FORRÁSÁNAK VÉDELME, AZ ÚJSÁGÍRÓ TITOKTARTÁSI JOGA

Javaslat:

A törvényjavaslat 6. §-a az alábbiak szerint módosul:

A tartalomszolgáltatók, valamint a velük munkaviszonyban vagy más, munkavégzésre irányuló jogviszonyban álló személyek (a továbbiakban e § alkalmazásában: újságíró) a bírósági és hatósági **[eljárásokról szóló jogszabályok keretei között jogosultak információforrásaik titokban tartására ezen]** eljárások során a megkeresések teljesítését, illetve a tanúvallomást megtagadhatják, ha a megkeresés teljesítése vagy a tanúvallomás az információ forrását fedné fel, és az újságíró az információ forrásától ez alól felmentést nem kapott.

Indokolás:

Az újságírók az eljárási szabályok keretei között jogosultak titoktartásra: ez nem érdemi változás. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 81. §-a jelenleg a lelkiész és a védő tanúkihallgatását tiltja az e minőségükben tudomásukra jutott bizalmi információkra, továbbá a tanúvallomás megtagadását teszi lehetővé annak számára, aki foglalkozásánál vagy közmegegyezésénél fogva titoktartásra „köteles”. Ezzel lényegében egyezően fogalmaz a Polgári perrendtartás 170. §-a. A sajtóról szóló 1986. évi II. törvény azonban, bár a felvilágosítást adó személy kérésére az újságíró kötelezettségévé teszi a forrás titokban tartását, e szabály alóli kivételként a büntetőeljárásokban a Be. szabályait rendeli alkalmazni [„a felvilágosítást adó személy nevét jogosult - annak kérelmére köteles - titokban tartani; bűncselekményre vonatkozó felvilágosítás esetén a büntető jogszabályok rendelkezései az irányadók” (sajtótörvény 11. § (1) bekezdés b) pont)].

A kormányparti módosító indítvány ráadásul ezt a rendelkezést többletfeltétellel egészítené ki: a titokban tartás joga akkor illetné meg az újságírót, ha az átadott információ közérdekűnek minősül. E többletfeltétel ellehetleníti annak az újságírónak a munkáját, aki az általa feltárt tény-összesség egy olyan részletének forrását kívánna védelmezni, amely részlet önmagában nem minősül közérdekű adatnak. Továbbá: homályos, hogy ki minősítené, minősíthetné közérdekűnek vagy nem annak a titkolt forrású információt, és milyen jogorvoslati lehetősége lenne az e minősítéssel egyet nem értő újságírónak és kiadónak.

Az természetesen gondos mérlegelést igényel, hogy az újságírók információforrásának anonimitásához fűződő érdek verseng-e az eljárások előremeneteléhez fűződő érdekekkel. Minthogy azonban az újságírói szakma gyakorlásához nélkülözhetetlen egy bizonyos fokú bizalmi jelleg, javasolható, hogy a Pp.-nek az orvosi és ügyvédi titoktartáson alapuló, a tanúvallomás megtagadását lehetővé tevő szabálya váltsa fel az eredeti javaslatot.

4. TITOKSÉRTÉS AZ ÚJSÁGÍRÓ ÁLTAL

Javaslat:

A törvényjavaslat 8. §-a az alábbiak szerint módosul:

„A tartalomszolgáltató alkalmazottja vagy a tartalomszolgáltatóval munkavégzésre irányuló jogviszonyban álló személy (a továbbiakban e § alkalmazásában: újságíró) mentesül a jogi felelősségre vonás alól, ha a munkája során elkövetett jogsértést **[fontos közérdekű]** olyan információ megszerzésének vagy közzétételének szándéka indokolta, **[és az adott információ**

nem, vagy csak aránytalan nehézséggel lett volna más módon megszerzhető, feltéve, hogy a megszerzett információ nyomán a hatóságok számára addig nem ismert bűncselekmény elkövetésére derül fény és az elkövetett jogsértés nem okoz aránytalan sérelmet] amelynek a titokban maradásához fűződő érdek nem előzi meg a közvélemény tájékoztatáshoz fűződő jogát."

Indokolás:

A javaslat 8. §-a lényegében a minősített adatok megsértése miatti felelősség alóli mentesülés esetkörét szabályozza: ez azonban csak akkor következik be, ha a az újságíró hatóságok számára addig nem ismert bűncselekményt derít fel.

a. A mentesülés eszerint nem vonatkozik például a titkos, költségvetést érintő adatokra, amelyek esetében bár bűncselekményről fogalmilag nem lehet szó, a nyilvánossághoz fűződő érdek mégis megelőzi a titokban tartáshoz fűződő érdeket.

b. A bűncselekmény mint feltétel bizonytalan értelmezésre ad lehetőséget: büntető törvénybe ütköző cselekményt jelent-e, avagy szükséges meghatározott személy jogerős bírói elítélése. Utóbbi esetben a mentesülés bekövetkezik akkor is, ha nem ítélettel zárul a büntetőeljárás, hanem például próbára bocsátással, esetleg a leleplezett személy együttműködése folytán a vele szemben indult büntetőeljárás megszüntetésével?

Mindezek miatt javasoljuk egy olyan szabályozás megalkotását, amelynek alapján az információ titokban maradásához fűződő érdek verseng a nyilvánosság tájékozódáshoz fűződő jogával. Ha az előbbi nem erősebb az utóbbinál (amely kérdést a bíróság esetenként mérlegel), akkor jogi felelősségre vonásnak nem lehet helye.

5. VÁLASZADÁS (SAJTÓ-HELYREIGAZÍTÁS):

Javaslat:

A törvényjavaslat 12. §-a az alábbi (3)-(...) bekezdésekkel egészül ki:

„(3) Nincs helye helyreigazítási kötelezettség, illetve a jóhírnév megsértése megállapításának, ha a kifogásolt közlés

a) a nyilvános rendezvényen elhangzottakról, a nyilatkozó személyének pontos megjelölésével, az elhangzottaknak megfelelően, szöveghűen tudósít,

b) a közlő számára adott nyilatkozatot teszi közzé, vagy

c) a tudósítás tárgya hivatalos eljárások, döntések vagy határozatok ismertetése.

(4) Ha a közhatalmat gyakorló vagy közfeladatot ellátó személy jóhírnévét és becsületét a közhatalom gyakorlásával, illetve a közfeladat ellátásával összefüggésben sértették meg, a jogsértéshez fűződő jogkövetkezmények akkor alkalmazhatóak, ha a jogsértés valótlan tény állításával, híreszteléssel vagy való tény hamis színben történő feltüntetésével valósult meg, feltéve, hogy arra a jogsértő szándékos vagy súlyosan gondatlan eljárása miatt került sor; a jogsértő akkor mentesül e jogkövetkezmények alól, ha bizonyítja, hogy eljárása nem volt szándékos vagy súlyosan gondatlan.

(5) Ha olyan közszereplő jóhírnévét és becsületét sértették meg, aki nem gyakorol közhatalmat és nem lát el közfeladatot, a (4) bekezdésben foglaltakat akkor kell alkalmazni, ha a személyhez fűződő jogot a közszerepléssel, illetve az érintett személy közszereplői minőségével összefüggésben sértették meg.”

Indokolás:

Az eredeti javaslat 12. § (1) bekezdése lényegében a mai sajtó-helyreigazítást kodifikálja újra. A (2) bekezdés tágabb értelemben nem csak a tényállítások, hanem a vélemények révén elkövetett jogsértések (a becsület vagy az emberi méltóság sérelme) esetére is előírja a válaszadás kötelezettségét, de ez ma is így van. A lex Répássy azt írta volna elő, hogy a válaszadást a sértett az egyéb törvényes igényeken túlmenően érvényesíthette volna. Az Alkotmánybíróság pedig a válaszadási jogot nem önmagában, hanem a szabályozás módja miatt ítélte alkotmányellenesnek, tekintettel arra, hogy a törvény nem határozta meg a válasz kereteit, amivel indokolatlanul korlátozta volna a szerkesztői szabadságot. A javaslat ezt most „hasonló módon és terjedelemben” rendeli közzétenni a válaszközleményt, ami egyrészt tágabb a sajtó-helyreigazítás jelenlegi szabályában írt „azonos módon” követelménynél, másrészt indokolatlanul korlátozza a jogalkalmazói gyakorlatot a válaszközlemény módjának és terjedelmének kimunkálásában (szemben a Ptk. jelenlegi 80. §-ával, amely mindössze a „megfelelő” módon történő elégtétel adását írja elő).

L. Simon László módosító indítványa mindenekelőtt megtartaná a jelenlegi terminológiát: válaszadás helyett sajtó-helyreigazításról szólna. Tárgyi értelemben is szűkítené az új szabályozás hatályát: a norma címzettjei mindenekelőtt csak a sajtótermékek lennének, szándéka szerint tehát az internet egyéb tartalmait előállítók nem. Megjegyzendő ugyanakkor, hogy a sajtótermékekkel kapcsolatos, fentebb részletezett fogalmi bizonytalanságokat e módosító indítvány sem küszöböli ki. Másrészt örvendetes módon az eredeti közlemény sérelmezett részéhez igazítja a helyreigazítás terjedelmét (amint az a mai bírói gyakorlatban is irányadó). Érdekes módon elhagyná ugyanakkor a valótlan tényállításokon túlmenően, a sértő, megalázó bírálattal okozott személyiségi jogsérelmek miatti igényérvényesítésre vonatkozó szabályt (amelyet sokan tévesen a vélemények helyreigazításaként értékeltek). Ennek oka az lehet, hogy a Ptk. 78. §-a ezen jogsérelmekkel szemben ma is megfelelő védelmet nyújt.

Felvetendő ugyanakkor, hogy ha a módosító indítvány révén az új szabályozás nem tenne mást, mint egy külön törvényben kodifikálná újra a sajtó-helyreigazítás hatályos szabályait (mindössze egyes határidőket módosítana), úgy szükség van-e a szabályozásra egyáltalán.

Megjegyzendő ugyanakkor a következők. A módosító indítvány tartalmazza a Polgári perrendtartás (Pp.) módosítását is, amely az eredeti javaslattal szemben lényegében szintén a hatályos szabályok fenntartására irányul, egy különbséggel: örvendetes módon nem tartalmazza az államhatalmi szervek vezetője által közérdekre hivatkozással indítható helyreigazítási eljárás lehetőségét. Hogy ennek oka figyelmetlenség-e, vagy jobbító szándék, nem tudható.

Éppen a jobbító szándék indokolja ugyanakkor, hogy ha már a jogalkotó módosítja a helyreigazítás szabályait, akkor fontolja meg az új Polgári Törvénykönyv tervezetében erre vonatkozó megoldások átvételét. Ez az objektív felelősség régóta esedékes áttörését, illetve a közhatalmat gyakorlók és egyéb közszereplők fokozottabb tűrési kötelezettségének kodifikálását jelentené, amint arra a jelen javaslatunk is irányul.

6. TÁJÉKOZTATÁSI KÖTELEZETTSÉG

Javaslat

A 13. § elhagyását javasoljuk.

Indokolás

A szóban forgó § eredeti szövege szerint a tartalomszolgáltatók teljes körének „feladata” (I. sajtótörvény 1986-ból) a „hiteles, gyors és pontos” tájékoztatás a helyi, az országos és az uniós „közélet ügyeiről”, valamint a „Magyar Köztársaság polgárai és magyar nemzet tagjai számára jelentőséggel bíró eseményekről”.

a. Az állam által elismerten szabad sajtónak – a közpénzen működő országos és helyi média, valamint a korlátos erőforrásokat (frekvenciákat) használó magánmédia kivételével – alkotmányosan nem lehet feladata.

b. De ha már jogszabály rögzíti a sajtó feladatát, akkor tisztázni kell a következő fogalmakat:

b/i. A tájékoztatást kinek a mércéje szerint ki minősíti hitelesnek, gyorsnak és pontosnak?

b/ii. Mit jelentenek a „közélet ügyei”? Jelenti-e például azt a korrupciós ügyet, amelyet azért nem szabad államtitok közzétételével leleplezni, mert nem követte büntetőjogi felelősségre vonás?

b/iii. Mit jelent az, hogy jelentőséggel bír? A relevanciának van egy országos, központi nivója, amelyet a jogszabály majd meghatároz, és amely alá egyetlen szerkesztőség sem mehet a szerkesztői szabadságra hivatkozva?

b/iv. Ha van ilyen, akkor az miért csak a magyar állampolgárok, és az etnikai magyarság tájékoztatását szolgálja, a nemzeti kisebbségeket, a bevándoroltakat, az ideiglenesen itt-tartózkodókat, a hontalanokat és a nemzetközi közvéleményét miért nem?

A módosító indítvány az értelmezést azzal kívánja megkönnyíteni, hogy a tájékoztatást a tartalomszolgáltatók „összességének” feladatává tenné, egyben elhagyná a szövegből a tájékoztatási kötelezettség megsértéséről szóló rendelkezést. Ezáltal – az indítvány indokolása szerint – a jogszabály nem telepítene konkrét kötelezettséget, hanem egy „általános médiajogi alapelvet” rögzítene. Az alapelvek ugyanakkor maguk is normatív erővel bírnak, míg e szabály szándéka szerint sem rendelkezne ezzel: megkérdőjelezhető tehát, hogy a módosítás választ ad-e a fenti kérdésekre, illetve szükség van-e egy kötelező erővel nem bíró deklarációra a törvényben egyáltalán.

7. ELJÁRÁS JOGSÉRTÉS ESETÉN

Javaslat:

A törvényjavaslat 23. § (1) bekezdésének elhagyását (is) javasoljuk.

Indokolás:

Az eredeti javaslat szerint a tartalmi követelmények megsértése miatt bárki kezdeményezhet eljárást: ami kiterjed a kiegyensúlyozottságra is. Az e miatti eljárás-indítási jogosultsághoz ma érintettnek kell lenni (ld. az ORTT és a bíróság gyakorlatát), és nincs indok e szabályozás megváltoztatására. Ez indokolja az (1) bekezdés második mondatának elhagyását. Tekintettel azonban arra, hogy a tájékoztatási kötelezettség megsértése a kormánypárti módosító indítvány szerint sem lenne közvetlenül szankcionálható, a § (1) bekezdésének első mondata is értelmét veszti, tekintettel arra, hogy az egyéb jogsértések szankcionálását részben a médiatörvény, részben a Ptk. egyébként is tartalmazza.